

се съ лоши другари. Научилъ лоши пороци.

Наранило се майчиното сърдце. Тъга засѣнила силната ѝ любовъ къмъ единственъ синъ.

Единъ день той взелъ дрехитѣ си и се приготвилъ да тръгне по широкия свѣтъ. Колко горчиви сълзи пролѣла майка му; колко плакала и му се молила:

— Недей, синко! Не ме оставяй! Откажи се отъ пороцитѣ. Върни се къмъ правия пѣтъ. Остани у дома. Богъ е милостивъ и ще ни помогне!

Но твърдъ и хладенъ като камъкъ останалъ синътъ. Не го трогнали майчинитѣ сълзи. Не го развълнувала майчината любовъ. Напустналъ дома и заминалъ.

Минали много години. Той скиталъ по свѣта. Обиколилъ много страни. Среждалъ много хора. Но никжде не срещналъ една блага усмивка, една топла дума, изпълнена съ любовъ. Тогава той си спомнилъ думитѣ на майка си. Далечъ отъ

нея той почувствувалъ любовта ѝ. Станало му мъчно и решилъ да се върне.

Убитъ, отпадналъ и изнемощѣлъ той наближавалъ родното си село. Пѣтътъ минавалъ покрай гробищата. Старииятъ гробаръ позналъ странника, кимналъ му да дойде при него и мълчаливо го завелъ при единъ прѣсенъ гробъ... Въздъхналъ дълбоко и тихо му казалъ:

— Тукъ, закрыта съ земя, лежи твоята майка!

Синътъ побледнѣлъ, колѣнетѣ му се разтреперили, но поклатилъ глава и казалъ:

— Вие се мамите! Тукъ не може да бжде моята майка! Какъ може този тѣсенъ гробъ да вмѣсти нейната велика любовъ къмъ мене?

— Много късно си се сътилъ за това! — отговорилъ гробарътъ. — Тукъ, наистина, лежи погребана покойната ти майка. И понеже нейната любовъ бѣ велика, тя се поболѣ отъ грижи по своя неразуменъ

